

— Така! — замислено заключи валията. — Нека тогава параходът на часа да отпътува. И напомнете на капитана, че му забранявамъ категорично да спира на турски бръгъ. При пръв опитъ ще бжде бомбардиранъ.

— Това не може да бжде, — кресна консултътъ. — Този капитанъ е лудъ! Азъ ще му заповѣдамъ!

— Това е ваша работа, — небрежно отговори пашата и си поржча кафе.

Консултътъ се отправи къмъ понтонa.

— Ей, вие ли сте капитанътъ.

Единъ високъ мъжъ, почти побѣлѣлъ, съ голѣма раздвоена брада, стоеше на капитанското мостче.

— Азъ съмъ. Ами вие какъвъ сте?

— Представителъ на императора — австрийски дипломатически агентъ. Заповѣдвамъ ви да предадете пѣтниците, които властѣта ви е посочила. Разбрахте ли?

— Разбрахъ, господине. Подлостѣта не се разбира трудно!

Капитанътъ бавно слѣзе отъ мостчето, наведе се, прибра отъ пода простреното знаме и бледенъ отъ гнѣвъ продължи:

— Нека поне единъ представителъ на императора да не погазва знамето му!

За минута параходътъ бѣ изпразненъ. И пѣтници и прислуга слѣзоха на бръга и се изпокриха въ съседнитѣ сгради. Двамата опасни разбойници, които властѣта искаше да залови на всѣка цена, останаха сами, залостиха вратитѣ на кабината, затѣпкаха прозорцитѣ съ възглавници и дрехи и чакаха пристѣпла.